

Handwritten text from the adjacent page, including numbers 3, 7, and some illegible characters.

1677.

1. Bechmann, Joh. Vock: De delictis poena gladii coercen-
dis.

2. Bechmann, Joh. Vock: De civitatis ex mutuo obliga-
tione ad l. civiles. 37 7. de reb. credit.

3. Falckner, Johann Christoph: De eo, quod iustum est circa
infamiam.

4. Falckner, Johann Christoph: De infirmitate eiusque
poena in civitatibus.

5. Falckner, Joh. Christophorus: Jus delibandi . . .

6. Falckner, Joh. Christoph: De salariis praecipue vero
pastorum

7. Friesen, Johannes Bernhardus: De periculo rei venditae
et nondum habitae.

8. Friesen Johannes Bernhardus: De advocatorum inhabili-
tate

9. Friesen, Joh. Bernhardus: De citatione reali . . .

10. Dyncker, Nicolaus Christophorus: De beneplacito.

2 Bände. 1677 u. 1743

1677.

12^a ^{ib} Lynckerus, Nicolaus Christophorus: De consensu Electorali

13. Muellerus, Petrus: De probatione paupertatis

14. Ritter, Jacobus: De moralitate pii, quod vocant,
mendacii.

15^a ^{ib} Roth, Henricus Balthus: De fidejussoribus delin-
quentibus. 2 Bunde. 1677^a 1745.

16. Roth, Henricus Balthus: De imperio paris in parem.

li
t
m.

66.

DISPUTATIO JURIDICA
DE

303. No 77, 8

106. 9

ADVOCATO- RUM INHABILITATE,

Quam

D. O. M. A.

Permissu Magnifici Jctorum Ordinis
PRÆSIDE

IOHANNES BERN-
HARDO *Friesen* / 12/21

Phil. & U. J. D. Illustris Regiminis Saxo-Jenensis Advoca-
cato Ordinario, Fautore suo maxime colendo,

In Illustri Academia Jenensi

ventilandam exhibet

MAURITIUS VOLCMARUS *Götze*

Heringa-Thur. Not. Publ. Cæs.

AUT. ET RESP.

Die 14. Augusti Anno M. DC. LXXVII

Jenæ, Literis Johannis Jacobi Bauhoferi.

DISPUTATIO JURIDICA

DE

ADVOCATO

RUM INHABILITATE

CAUSA

D. O. M. A.

Præfatus Magistri Juris Ordinarius

PRÆSIDE

IOHANNI BERNI

HARDO

Magistri Juris Ordinarius Advocatus

In Illustri Academia Jenensi

publicè

MAURITIUS VOLCMARUS

Heringa - Thun Not. Publ. Cæs.

ART. ET RESP.

Die 24. Augusti Anno M. DC. LXXVII

Jens. Lucius Johannes Jacobi Balthasar

I. N. D. N. I. C.

THES I.

udicibus, ob dubium litis eventum, quod-
que expedit Reip. lites, quæ restringen-
dæ potius quam laxandæ c. 28. x. d. trans.
facile sortiri finem arg. l. 1. ff. d. usuc. hor-
tandi c. fin. x. d. trans. ad transigendum
non compellendi, nisi quibusdam casti-
bus Gail. lib. 2. d. p. p. c. 18. n. 9. est conces-

sa facultas Nov. 124. c. 4. Quæ transactio variis de causis
nobilissima conventionis ad omnia pertinentis, de quibus
negotii contrahendi transigendique causa consentiunt, qui
inter se agunt l. 1. §. 3. d. pact. & quandoque contractus in-
nominati est species l. 33. C. d. trans. foedum adeo ut errorem
hoc ipsum foedum Connani, Merilly, Welenbecii erro-
rem judicans, erret Wissenb. Disp. 9. pand. thes. 4. iccirco
transactionem in numerum innominatorum contractuum,
quod poenitentia in his obtinens l. 3. §. 2. d. cond. caus. dat.
in illa non reperiat locum l. 39. C. d. trans. referre fastidians;
illa enim poenitendi libertas, re conceditur integrâ, contra-
hentibus, quod secus ubi aliquo dato, à lite recessum arg.
l. 5. pr. d. cond. caus. dat. & ubi juxt. l. 38. C. d. trans. aliquo dato
procedit transactio, ablativum dato conditionem & spem
dandi arguere non præsentem dationem sat temere dici-
tur, uti non rectius, accedente aliquo dato transactionem
contractus innominati naturam assumere, essentiam enim
ipsam constituit hoc in casu, datio, sub lege mutux præsta-
tionis, facta, quæ alias causa appellatur l. 7. §. 2. ff. d. pact. In-

A 2

terim

verim incommode satis per innominatum contractum trans-
actionem definiri arg. l. 2. § 4 ff. d. trans. motus neutiquam
inficior. Ad conventionis effectum refero transactionem,
rei dubiæ, aliquo dato, retento, aut promisso, conventam de-
cisionem communiter definitam seu descriptam. Transac-
tio quidem litem, pronuntiando secundum alterutrum, al-
terius intentione reprobata, præcise non definit, sed potius
formaliter in abolitione litis sive nuda abstinentia consistit,
aut, effective adhuc per l. 7. 17. 33. C. d. trans. recte satis
decisio vocatur arg. l. 20. C. d. trans.

II. Frustra vero Magistratu amicabilem compositionem
tentante, in Jus eunt litigantes desiderium suum expositum;
quæ expositio est postulatio, unde postulare dicuntur. Postu-
1) lare vero denotat 1. requirere scil. *nunc hæc dies aliam vitam,*
2) *adsert alios mores postulat Ter. in Evn.* Deinde est velle & cu-
pere ita *Corn. Nep. Eumen. c. 8. n. 2. namque illa phalanx*
Alexandri Magni, quæ Asiam peragravit, deviceratque persas, in
veteratâ cum gloria tum etiam licentia non parere se ducibus, sed
3) *imperare postulabat.* Præter has significationes accusare deno-
tat: ita dicitur delicti reus postulatus l. 38. §. 6. ff. ad leg. Jul.
d. adult. item criminis postulatus l. 41. ff. d. solut. nondum
postulatus vita decedere l. 31. §. ult. ff. d. donat. Impuberes
tutores suspectos postulare non possunt §. 4. Instit. d. susp.
tut. & in genere qui suspectos arguunt postulare dicuntur
§. 3. Inst. d. t. sed magis ad causas civiles videtur restringi
vit. ff. d. postul. Et est desiderium suum, vel amici sui, in iure apud
eum qui Jurisdictioni præest exponere: aut alterius desiderio con-
tradicare l. 1. §. 2. ff. d. postul. Ex quo duobus modis pro se &
pro alio posse aliquem postulare facile constat. Verum pro
aliis postulantes si causam orant & jus suggerunt, Advocati
nomine insigniuntur. De quorum inhabilitate juxta in-
stitutum nostrum posthac instituenda erit perbrevis tamen
disquisitio.

3. Ad.

III. Advocati ab Advocando, quia ad causam agendam advocati, alias causidici l. 2. C. d. Adv. d. v. jud. ier. (caularum patroni l. 5. C. eod. (utut alias sec. Dd. comm. olim Advocatum inter & Patronum quorum hic erat Orator qui causam agebat, illo jus suggerente, non exigua intercedebat differentia) Togati l. 3. C. eod. Scholastici l. 2. C. d. lucr. advoc. ubi Cujaci. Golhafr. Oratores l. 3. §. 1. C. d. Episc. & Cler. sunt aliud nihil quam viri probi pii & justii arg. l. 6. §. 1. & seqq. C. de quest. in non vulgari dignitate constituti arg. l. 4. §. 1. C. d. adv. div. Jud. & l. 14. C. d. adv. div. judicior. eruditione perspicui arg. l. 2. C. de postul. l. 1. §. 1. C. d. adv. divers. judici a litigantibus arg. l. 1. §. 4. ff. d. postul. per accidens a Magistratibus l. 9. §. 5. de off. proc. etiam ob rationem l. 2. ff. d. R. J. junct. l. 1. ff. d. admin. iul. inviti constituti arg. l. 7. C. d. postul. qui apud eum qui praest. tribunali l. 4. §. 8. ff. d. damn. infect. etiam minores Magistratus arg. l. 1. §. 6. ff. d. postul. & mandatarium arg. l. 2. ff. d. Jurisd. non pedaneum judicem arg. l. 12. ff. d. jurisd. re bene ponderata, injuria & dilatione remota l. 6. §. 1. & 4. C. d. postul. in causis alienis judicialibus patrocinantur d. t.

IV. Prator suae dignitatis tuendae & decoris sui causa, ne sine delectu passim apud se postuletur quasdam personas postulare l. 1. pr. & §. 1. ff. d. postul. & consequenter advocare prohibuit. Unde Inhabilitas, ob quam ab Advocatorum dignitate remoti, descendit. Inhabilitas vero quandoque non ab Edicto tantum, sed & a Lege proficiuntur. Ordine Inhabilitatis tam quoad Edictum, quam quoad Legem praecipuas considerabimus species.

V. Ratione aetatis Inhabilitatem juxta pratoris edictum primo pueritia constituit l. 1. §. 3. ff. d. postul. Hic praesupponendum aetatem duplicem esse minorem & majorem arg. §. 2. Instit. qui rest. tut. dar. poss. unde quis major vel minor appellatur. Minores vel puberes sunt vel impuberes §. 3. Inst. d. tut. junct. pr. Inst. d. cur. Hi vel Infantes vel infantiae proximi,

Proposito.

Etas e l.
Major
Minor
Puberes
Impuberes
Infantes
Infantiae

A 3

vel

vel pubertati §. 9. *Inst. d. mutat. stip.* Pubertas itidem vel est plena
vel minus plena §. 4. *Inst. d. adopt.* De Infantibus cum nullum
habeant intellectum magna non extat dubitandi ratio. Cete-
ri infra pubertatem quid loquantur intelligunt, unde & spon-
salia recte contrahunt *l. 14. ff. d. spons.* adhuc tamen non intel-
ligunt quid agunt *l. 5. ff. d. R. I.* Quare etiam Impubes omni-
bus officiis civilibus abstinere debet. *l. 2. §. 1. ff. d. R. I.* Imo ad 17
annum ob imperfectum iudicium illa prohibitio extendi-
tur *l. 1. §. 3. ff. d. post.* Dum vero minores vel non habere intelle-
ctum vel imperfectum assero, non hunc, ac si elapso tempore
quo ante carebant sortirentur intellectum, habet sensum.
Quod siquidem falsum est, eorum etiam juxta opinionem,
qui potentias ab anima distinctas ab eaque profuentes as-
serunt; & multominus si intellectum cum anima identifi-
catum juxta sententiam non improbabilem placet propu-
gnare, obtinet. Sed illi Intellectus, qui eo prorsus uti non
valet, denegatur, illique imperfectum tribuimus iudicium, qui
perfecte potentiam intellectivam non potest traducere in
actum. Operationum autem dictarum defectus, ab organo-
rum quæ tempore perficiuntur inhabilitate, vel etiam spiri-
tuum animalium carentia vel ineptitudine provenit. Et ut
obiter adjiciam & tangam brevibus, Intellectus noster in
statu conjunctionis cum corpore, utut vis intelligendi cor-
pori non inhæreat, virium tamen corporeis organis insiden-
tium consortium efflagitat & phantasmatum indiget. Cum
quoties interni sensus vel morbo vel somno obligati, non
minus ligari iudicium doceat experientia, omissio quod qui-
libet ipse sentiat intelligens, materialia sibi quædam formari
idola. Quod tamen vix peccati poenæ adscribo, sed intelle-
ctum inter & phantasiam connexioni, quæ phantasiæ co-
operationem exigit; & à lapsu abstrahendo scientiæ ejusdem
cum nostris essent rationis, quare & non idem acquirendi
modus; Lapsui interim tantum debemus, maximo quod
labo-

306
labore, insignique difficultate ad res clare cognoscendas sit
opus. Imo absque peccato sine dubio cognitio fuisset excel-
lentior. Animæ vero conjunctæ corpori glorioso non esse
phantasiæ satellitium necessarium non diffiteor: Gratia enim,
quamvis non mutet naturam, interim eam ad perfectiorem
intelligendi modum evehit.

VI. Quare plenæ pubertati legitimam advocandi pote-
statem antiquitas tribuit. Qua etiam ætate fertur Nerva fi-
lius de jure responsitasse *l. 1. §. 3. ff. de postul.* quod tempus ci-
viliter computandum *arg. l. 1. §. 3. ff. d. postul. §. ult. Inst. quib.
ex caus. man. non lic.* Unde Dd. differentiam inter Advoca-
tum & Procuratorem colligunt, juxta quos Minor etiam
17 annis major non potest esse Procurator ad Advocandum:
tamen qui admittitur: argumento ab absurdo & inconvenien-
ti desumpto. Minore enim Procuratore existente ju-
diciam redderetur elusorium, & executioni ob in in-
tegrum restitutionem mandari non posset. Sed sententia,
quoad hoc nullam inter utrumque intercedere differenti-
am, ob *§. 5. Inst. quib. ex caus. man. non lic.* deinde *arg. l. 1. §. 3.
ff. d. post.* multo est verior. Neque est quod *§. 5.* restringa-
tur ad Procuratorem ad negotia, uti & haud majoris est mo-
menti responsio ad *d. l. 1. §. 3. d. postul.* quod ob separatam in-
ter Advocare & Procurare naturam nihil concludat & infe-
rat, quia in *d. §. 5.* Imperator expresse exigit 17 annos, quare
non potest intelligi Procurator ad negotia, *arg. l. 1. §. 4. ff. d.
Exer. act.* Deinde Procurator de quo in *d. §. 5.* est sermo,
debet esse liber qualem statum negotia non desiderant cum
à servo possint expediri *d. l. 1. §. 4. & 16. ff. d. Exer. act.* Eo-
dem modo nec diversa horum Procurare & Advocare natura
argumentum *ex l. 1. §. 3. ff. post.* desumptum sufflaminat, cum
advocare sit nobile officium *l. 7. C. d. postul.* vile vero munus
procurare *arg. l. ult. Inst. d. Except.* ad quod dissentientes,
quamvis minus recte, juxta paulo post dicenda etiam infamem.

mem admittunt. Non evertit sed confirmat sententiam nostram restitutio, quoniam ubi restitui potest Minor non est procurator; Quæ etiam cessat, quando quod regulariter fit mandato procurator constituitur & domino ejusmodi, qui recte administrare non potest, negotia committenti imputandum *l. 23. ff. d. Min. Lex 12. C. d. proc. si aetatem in subiecta materia legitimam dicas 17 annis majorem non habet difficultatis multum. Jure Canonico c. generaliter de proc. in 6. uti & praxi, docente Hahnio ad Wesenb. de proc. n. 4. res, scil. Minorem prorsus non admittendum, est expedita.*

VII. Non omnibus eadem esse honesta atque turpia, sed omnia majorum institutis judicari non inconcinne tradit Corn. Nep. in sui operis præfat. exemplum mulierum adferens quæ apud Græcos & Romanos diverso modo sunt habitæ. Quibus majorem Germanos mulierum curam gessisse observare est ex *Corn. Tac. d. mor. Germ. c. 8. Capri civitatem longe impatientius sæminarum suarum nomine timent: adeo ut efficacius obligentur animi civitatum quibus inter obsides puellæ quoque nobiles imperantur.* Sed & hi paulatim Romanos, qui laxas mulieribus habenas non remisere, tam puberibus quam impuberibus & propter sexus infirmitatem & rerum forensium ignorantiam tutores constituentes *Ulpian. tit. 11. secuti iisdem quoque juribus utuntur & obtinet; Fœminæ ab omnibus officiis civilibus vel publicis remotæ sunt, & ideo nec postulare possunt l. 1. ff. R. J. l. 2. §. 5. ff. d. postul.* ita sexus etiam reddit inhabilem personam ad advocandum. Et quia *Arist. 1. pol. 8.* sequiori sexui virtutes morales tribuit, ideo sexus levitatem non dedisse edicto prætoris ansam asserendum est. Neque etiam judicii infirmitas in diversis specie animabus fundata movit ad edictum constituendum prætorem. Cum in nullo hominum animam à cæteris differre existimem, & dissimilitudo animarum non est tan-

tanta, diversus quantam subinde accidentium apparatus præ se fert, ex accidenti enim id evenit, non ex animarum specie diversarum exigentia: Alias simili quis ratione assereret dum videt alios gibbosos, cæcos, claudos nasci illas dispositiones animas exigere. Sane præterea hoc minus subsistere, quod de acuto sæpe hebes fiat sufficienti est indicio. Salomonis illud, sortitus sum animam bonam, significat animam cum optimo dispositionum temperamento, si enim hoc essentiæ animæ tribuatur, omnes cæteras stultas fuisse necessario sequitur. Et foeminarum atq; Marium animas non admittere differentiam specificam indicat, *arg. l. 10. ff. d. stat. bom.* maxime si quis concederet foeminam in virum transmutari posse, quemadmodum ex virgine puerum factum esse ac barbam recepisse uxoremque duxisse refert Plinius *lib. 7. c. 4.* Sic ex milite in Ungaria factam esse puerperam ac procreasse prolem, cujus propater Illustris Comes Mansfeldicus extiterit, testis est Bartholinus *Exerc. 7. probl. 2.* referente Sperlingio in *Anthropologia phys. p. m. 723.* Quicquid horum sit ejusmodi transmutationem non implicare contradictionem evidens est. Oritur itaque à deteriori organorum temperamento ista iudicii infirmitas, quam tamen non esse veram causam, patet *arg. l. 1. §. 3. d. postul.* Multominus rei familiaris periculum extorsit Edictum, præterquam quod eadem sæpe ratio magis obtineat in maribus, præstat periculum advocati officium, *arg. l. 9. junct. l. 15. §. 1. C. d. adv. divers. judicior.*

VIII. Maximum ac præcipuum foeminarum munus est, accipere ac tueri partum *l. 14. §. 1. ff. d. edil. ed.* Et quas natura ad hoc progenuit, ut partus ederent, & maxima eis cupiditas in hoc constituta est. *l. 2. C. d. ind. vid. toll.* unde ob periculum in partu sustinendum sæpe sunt melioris conditionis, iisque favor exhibetur *l. 12. §. 1. C. qui pot. in pign. sed*

B

pro-

propterea ab advocando remotæ non sunt *arg. l. i. §. 5. ff. d. post.* Aliam adfert rationem *Magon. Cynof. advoc. p. 3. c. 2. num. 13.* referente *Hillig. ad Donell. lib. 18. cap. 3. lit. V.* ne Judex mulieris venustate vel facundia amore captus facile corrumpatur, quæ faceta ratio videtur omnino rejicienda, quoniam ob alterius delictum puniretur mulier, & inhabilitas ex parte non mulieris sed judicis dicenda. Deinde ratio hæc intentioni edicti è diametro repugnat, quod propositum, habendæ rationis causa suæque dignitatis tuendæ & decoris sui causa, sane vitio esset magistratui vertendum, qui ne tanta quidem, ut ob pulchritudinem exortos affectus valeret extinguere, vel prorsus avertere, prudentia esset præditus. Nimum dum probat nihil operatur ratio à *Treutl. de post. teste Festo lib. 13.* allata, quod illi qui postulabant in ordine stabant aduentium prætorem, ita enim nequidem postulare potuissent quod tamen repugnat. *l. i. §. 5. ff. d. postul.*

IX. Prohibendi itaque ratio est, ne contra pudicitiam se-xui congruentem alienis causis se immisceant: ne virilibus officiis fungantur mulieres, *l. i. §. 5. ff. d. postul.* Origo vero introducta est à *Carfania* improbissima foemina, quæ inverecunde postulans, & magistratum inquietans causam dedit edicto *d. text.* Foeminam hanc alii *Calphurniam*, alii *C. Afraniam* appellare malunt. Apud *Juvenal.* *Carfania*, non in jure protervæ, sed impudicæ & lascivæ fit mentio. *Afrania* itidem apud *Valerium* reperitur quæ admodum litigiosa & pro se postulavit, unde tamen edictum non proficiscitur. *vid. Hillig. ad Donell. lib. 18. c. 3. lit. V.* Nobis sufficit mulierem inverecunde postulantem edicto causam dedisse, de nomine rei veritati nihil officiente minus solliciti. Hinc illud *Arist. l. i. pol. 8. γυναικὶ κόσμος ἢ σιγὴ φέρεται.* Hæc prohibitio adeo extenditur ut nec pro liberis in judicio standi personam legiti-

timam habeant l. 31. §. 6. ff. d. neg. gest. Nisi eorum sint tu-
trices arg. Auth. matri & Avia C. q. mul. rus. off. fung. por. quo
casu dari tutorem ad litem testatur Brunnum. b. i. l. i. n. 16 sic
quoque in liberali causa conceditur mulieribus adeundi præ-
torem potestas l. 3. §. 2. ff. d. lib. caus.

X. Sit itaque origo ita à Carfania improbissima foemina
inverecunde desiderium exponente magistratumque in-
quietante introducta, ideone probam foeminam, tum à sen-
su contrario tum quod cessante causa cesset effectus arg. l. 52.
C. d. Episc. & Cler. admittendam statuendum? sed nihil hisce
obnitentibus negativam sustinet Glossa ad l. i. §. 5. ff. d. postul.
quod improbitas Carfaniæ sit duntaxat causa impulsiva non
finalis, ita ut illa cessante Lex adduc obtineat, quæ tollatur cau-
sa finali non subsistente. Certum quidem est Improbitatem
prætozem impulsisse ad edictum in foeminas proponendum,
sexumque excipiendum & quidem ne contra pudicitiam
sexui congruentem alienis causis se immisceant. Verum
causam finalem quoque cessare ponamus, non minus ta-
men obligandi vim retinere legem nec per hoc sublatam
esse arbitror, quemadmodum enim ferre & condere sic tol-
lere & abrogare legem summæ est potestatis; adeo ut, e-
tiam si certissime constet legislatorem ob causam cessantem
legem promulgasse, quod quidem cognitu est admodum
difficile, Lex immutata subsistat. Neque contrarium in-
ducit d. l. 52. C. d. Episc. & Cler. ubi sufficienter expressum
circa quod constitutio sit occupata & quibus personis be-
neficium concessum, quæ itaque tales non sunt eis quoque
beneficium non est indultum, quod non est cessante fine
legem cessare. Et improprie Lex cessare dicitur in quo
casu nunquam obtinuit.

XI. Infamia, quæ non nisi per consequentiam & ex ac-
cidenti est famæ & existimationis imminutio arg. l. 5. §. 1.

Et seqq. ff. & extr. Cogn. proprie autem ex turpi facto sive delicto contracta macula l. 14. & 20. C. Ex quibus caus. infam. irrog. facit quoque personam ad advocandum inhabilem, quos enim infamia ab honestorum coetu segregat, eis dignitatis portæ non patent l. 2. C. de dign. ergo nec Advocare possunt. arg. l. 7. C. d. post. Et sane cum Advocati nunquam causam injustam ut talem defendant, ne quidem in tantum ut eam hoc remedio differant aut litem protrahant, ac sacro sanctis Evangelis tactis juramentum præstent quod omni quidem virtute sua omni que ope quod verum & justum existimaverint, clientibus suis inferre procurabunt, nihil studii relinquentes, quod sibi possibile est: non autem credita sibi causa cognita: quod improba sit vel penitus desperata, & ex mendacibus allegationibus composita, ipsi scientes prudentesque mala conscientia liti patrociniabuntur: sed etsi certamine procedente aliquid tale sibi cognitum fuerit, ab causa recedent ab hujusmodi communiōne sese penitus separantes l. 14. §. 1. C. d. jud. Imo necesse sit, Advocati præbeant patrocinia iurgantibus, ut non ultra quàm licitum possit utilitas in licentiam conviciandi prorumpant, agant, quod causa desiderat; temperent se ab injuria l. 6. §. 1. C. d. postul. nec in bona quidem causa cavillationibus & fallaciis uti Advocatum deceat arg. d. l. 14. §. 1. C. d. jud. quorum nihil præstare quos scelus aut vitæ turpitudine inquinavit merito præsumuntur. Nec obstat quod infamis Procurator esse possit, quoniam vile est procuratoris, Advocati verò nobile officium. Deinde negatur ad procurandum etiam jure Civili, quoniam jure Can. quod sequimur illud expeditum

tum, infamem admitti. Ante Justiniani tempora id parum habet difficultatis *arg. §. ult. Inst. d. Except.* Tempore vero Justiniani ac dein admissum existimant per *d. §. ult. d. Except.* tum quod Exceptio exoleverit & deinde ne hac opposita exceptione ipsius negotii disceptatio proteletur, sed recte exponitur *§. ult. d. Except.* de infamia non notoria *arg. d. §. vers. altercatur, Inst. d. Except.* ad quam, allegatæ rationes recte accommodantur. Quia præterea infames postulare & Advocare non possunt nec procurare poterunt, non ac officium Advocati quoad dignitatem à Procuratoribus non distet, sed quod dignitas non pariat argumentum, desumitur enim à paritate rationis, quæ in Advocato est prætoris dignitatis & decoris conservatio *l. 1. §. 2. ff. d. postul.* quæ eodem in Procuratore qui & procurando postulare dicitur. *l. 33. §. 3. ff. de procurat.*

XII. Infamia notati absolute Advocare non prohibentur quarundam enim personarum desiderium in jure exponere eis permissum, ut puta, pro parente, fratre, sorore, uxore, socero, Patrono, patrona, eorumque liberis & aliis *l. 1. §. fin. & seqq. ff. d. postulat.* quo referuntur à *Vvesenb. parat. d. post. num. 4.* cognati ad quartum gradum usque. sed opinio hæc vel ideo non parum habet dubii quod argumentum desumptum *ex l. 4. ff. d. testibus.* ne quidem antecedens contineat verum, quoniam per propiorem gradum intelligunt quidam decimum, alii septimum, sextum vel tertium propugnant. Tutior itaque est via, si quis personas textibus dictis enumeratas intelligat, ad quas autem ulterius sint extendendæ, illud tanquam indeterminatum nobis definiendum non sumimus, illud unum notantes melioris esse infames conditionis insigni turpitudine deformati, qui referuntur *in l. 1. §. 6. ff. d. post* inter quos quoque est capitali crimine damnatus, qui non videtur frustra exceptus, modo ponantur termini habiles videlicet si necdum poenam passus aut si fortean poenam evaserit. *arg. l. 9. C. ad leg. jul. d. adult.*

d. adult. vel si à Principe sit restitutus *l. ult. Cod. d. gen. abol.* idèò verò sunt infames melioris Conditionis, quasi minus deliquerint hi, quam v. g. capitali crimine damnatus, neque obstat quod objici solet vitæ æquiparari famam juxta *l. 9. ff. d. man. vind.* hoc enim verum arbitror juxta *cit. text.* respectu justæ manumissionis causæ, non vero ac si nihil inter utramque interfit, quemadmodum justæ exheredationis causæ omnes in eo conveniunt quod ob has exheredatio subsistat non vero ac si à se nihihil distarent *Nov. 115. c. 3. & 4.*

XIII. Præterea furdus & cœcus prohibentur Advocare & inter inhabiles numerantur *l. 1. §. 3. & 5. ff. de post.* Ille quia *decretum* prætoris exaudire non potest, quod ei esset periculosum si admitteretur. Nam non exaudito decreto prætoris, quasi non obtemperasset, pœna, ut contumax plecteretur *d. §. 3.* Cœcus verò utriusque luminibus orbatus videlicet quod insignia magistratus videre & revereri non possit *d. l. 1. §. 5. ff. de postul.* non ac si visio fieret per emissionem ex oculis ut Xenocrates voluit. quoniam radii emissarii vel ad oculum ad faciendam visionem regrediuntur, quod quomodo fiat & quis cogat redire, non patet, item migrabit accidens de subjecto in subjectum: item vel redeunt iidem vel alii si prius, in quæstione est quare post reditum visionem operentur quam cum in subjecto existerent causare non poterant; si vero sint diversi de causa eorum productiva est laborandum. Imo probatur quod paulo ante rejiciebatur scil. visionem per receptionum radiorum fieri. Radii adhæc vel erunt substantia vel accidens; si substantia & quidem corporea superest quæstio quomodo possint penetrare per tunicas oculi? Si accidens ergo dabitur accidens extra subjectum, vel migrat de subjecto in subjectum quod utrumque absurdum. Radii verò si manent foris, visio non erit actio immanens. Quod itaque doleant oculi
si

si rem procul positam diu aspiciamus, inde est quod ex-
 vehementi conatu potentia impenderit & consumserit mul-
 tos spiritus animales visorios, non ac si oculi aliquid emise-
 rint. Neque etiam ac si species visibiles recipere non pos-
 set, quia receptio specierum non constituit visionem quod
 animalia quaedam oculis apertis dormientia sine dubio re-
 cipiant objectorum species & tamen propterea non videant.
 Imo homo diligenter studiis invigilans ita rapitur sæpe co-
 gitationibus, ut apertissimis oculis videat nihil, non aliam
 ob causam quam quod anima interioribus occupata non
 influat in actionem sensus externi. Ex quo itaque patet qua-
 re videre non possit, quia ob organum læsum anima non
 potest producere actionem sensus externi, neque forma spe-
 ciem visivam expressam. Prohibetur vero cæcus utrisque lu-
 minibus orbatus, quia si uno adhuc sit instructus oculo, non
 prohiberi manifestum est, quia in eo cessat ratio prohibitionis,
 quod signa magistratus videre & revereri potest. unum enim
 lumen cum altero non concurrat ut causa partialis sed animal
 duobus oculis instructum rem eandem duplici sibi repræsentat
 visione, quod autem una eademque res duabus distinctis visio-
 nibus appareat tamen una, à Physicis ratio solet assignari, quod
 neutro oculo detorto existente, visio utraque in oculo u-
 troque sit simillima repræsentans objectum in eodem loco.

XIV. Hactenus inhabilitatem quam personæ inhabiles
 edicto contrahunt discussimus, quam legibus notata exci-
 pit. Quoad effectum quidem vix distare legem & edi-
 ctum est in aprico, non propterea tamen magis est legi
 tribuendum ad edictum quod pertinet, quam edictum le-
 gem esse & vice versa legem edictum asserere, æque est
 perspicuum; non enim quæ operantur eodem modo & e-
 undem præducunt effectum, identificantur. A lege inha-
 bilitas advocatorum non uno proficiscitur modo, quando-
 que

que enim absolute removentur, certo respectu interdum in certis nimirum causis quoad certas personas. Omnino qui removentur considerabimus primo.

XV. Primo ob legem in totum inhabiles sunt qui Christiani non sunt *l. fin. C. d. post.* Alii hæreticos non ad admitti *per d. leg. fin.* inquiunt. Verum quidem esse arbitror & non Christianum & hæreticum quoque illa lege prohiberi quamvis idem non sit Hæreticus & non Christianus. Imo adeo differunt ut verum sit nullum Hæreticum esse non Christianum & versa vice. Quia Hæreticus est qui Christianus quidem esse desiderat, sed errorem in necessariis ad salutem fovet: Coeteros vero infideles rectius quam Hæreticos dixeris. Quod tamen Theologis discutiendum relinquimus; posita hac distinctione subscribimus sententiæ eorum qui hæreticos & non Christianos exclusos *per l. fin. C. d. post.* statuunt, quoniam uterque & hæretici & non Christiani catholicæ religionis non sunt imbuti mysteriis. Ratio prohibitionis in Christianis est, quod advocatorum sit lapsa erigere fatigata reparare, & non minus providere humano generi quam si præliis atque vulneribus patriam parentesque salvarent *l. 14. C. d. advoc. dic. judicior.* nihil horum præstarent notorii & professi religionis Christianæ hostes. Ab hæreticis frustra auxilii plus expectamus, cum religionum diversitas & animos distrahat & integram super Remp. vel pessumdet vel turbet. Sed eo nolo delabi, ut turbas has atque everfiones religionis diversitati assignem sed afficientibus potius injuria à religione divertentes. Utrum vero adhuc hodie in nostra Rep. Rom. si Resp. propriè dicenda, obtineat *d. l. fin. C. d. post.* nobis decidendum non sumimus. *Brunneman. in d. l. fin.* videtur ejus vigorem tueri & ideo solum triplici religioni addictos admittit ad advocandum, quod nondum constet quæ religionum vere catho-
lica

lica sit. Sed Theologis hoc accuratius examinandum relinquimus, quum etiam dubitem utrum, hæc incertitudo striete loquendo illam facultatem extorserit.

XVI. Militia jure civ. Rom. in genere triplex est: *Armata* quæ belli causa armis geritur l. 6. & 18. ff. d. re. jud. Deinde *Togata* quam Magistratus, judices, Assessores, Professores liberalium artium, Advocati exercent juxt. DD. comm. in l. 14. C. d. adv. div. Jud. Denique *Palatina*. Dicebantur autem juxta *Perezium com. ad tit. d. priv. cor. q. in sac. mil. pal. mil.* in palatio militare qui non armis sed consiliis opem ferebant, & alia munia aulica obibant, de priori nobis impræsentiarum est sermo. Itaque milites armis non privatis negotiis occupentur, ut numeris & signis suis jugiter inhærentes, Remp. à qua aluntur ab omni bellorum necessitate defendant quare ne armorem usu omisso ad privatorum negotia se conferant, Advocati esse non possunt, arg. l. 31. C. d. loc. & cond. Et præterea juxta infra notanda advocati litteris eruditi esse debent l. 2. C. d. post. in militibus vero ignorantia juris propter simplicitatem armatæ militiæ reperitur. Neque obstat quod advocati qui dirimunt ambigua fata causarum, non minus provident humano generi, quam si præliis atque vulneribus patriam salvarent. In eo quidem quod laborantium spem, vitam & posteros defendant milites & advocati conveniunt, in præstandi modo tamen multum differunt, illis Clypeis Gladiis & thoracibus nitentibus; His jura Interpretantibus. Jura suggerendo itaque lapsa erigunt fatigataque reparant. Militibus iccirco quia nequidem pro patre matre vel uxore procuratorio nomine, experiri conceditur sine offensa militaris disciplinæ §. ult. Inst. d. Except. multo minus poterint advocare. *Rittersh. Nov. Expos. p. 14. c. 2.* quod intelligendum censemus de militibus non vero de Veteranis arg. l. 8. §. 2. d. proc. & defens.

C

Ne-

Neque obstat quod in Veteranis eadem videatur ratio quæ
in cæteris militibus *arg. l. ult. C. d. his qui non impl. stip.* quia
Veteranorum duplex est acceptio: designatur enim per ve-
teranum ille qui legitima veteranorum stipendia confece-
runt *d. l. ult. C. d. his qui non impl. stip.* quatenus non confi-
deratur quando Veterano potestatem advocandi tribui.
Dein connotat veteranus eum qui exacto militiæ tempore
honestam Impetravit dimissionem *l. 2. ff. d. Veter. & militi*
opponitur §. 3. Inst. d. test. mil. in quo cum ratio generalis
cesset & juris cessat dispositio.

XVII. Servitus non minus reddit ad advocandum inha-
bilem, quia mortalitati fere comparatur *l. 209. ff. d. R. J. Et.*
servi quoad jus civile pro nullis habentur personamque non
possunt habere legitimam, qui prorsus personam non ha-
bent, imo nequidem in iudicium vocari possunt *l. 3. ff.*
ne q. eum qui in jus. voc. vi exim. Quia etiam Monachi non
à μόνῳ & ἀξῶ quasi soli & tristes, sed simpliciter à so-
litudine ita dicti, æquiparantur servis, uti pluribus ostendit
Everhardus loc. 24. à Servo ad Monachum ideo & illi advo-
care non valent. Assentior quidem Everhardo, a Servo
ad Monachum valere consequentiam, sed propterea locum
proprium fuisse formandum ac si singulare esset à Servo
ad Monachum procedere, cum totum illud dependeat à
loco Topico à simili haud possum asserere.

XVIII. Licet ex meretricia conjunctione nati vulgo tan-
quam infames habeantur, tales tamen cum nihil admiserint
unde possit infamia proficisci non sunt, nihilom. in Camera
Imp. non admittuntur *Ord. Cam. p. 1. tit. 18.*

XIX. Pactum quod duorum pluriumve in idem pla-
citur consensus *l. 1. §. 2. ff. d. pact.* est res in Rep. non tantum
necessaria sed etiam licita, quid enim tam congruum fi-
dei humanæ, quam ea quæ inter eos placuerunt servare

d. l. 1.

d. l. i. pr. ff. d. pact. quod tamen de pacto in tota sua latitudine non est affirmandum, quædam enim pactorum genera sunt illicita *vid. Mag. D. Struv. Synt. jur. Civ. Exer. 6. lib. 44.* inter quæ & pactum de quota litis referendum, quare, si qui advocatorum existimationi suæ immensa atque illicita compendia prætulisse sub nomine honorariorum ex ipsis negociis, quæ tuenda susceperint, emolumenta sibi certæ partis cum gravi damno litigatoris & deprædatione poscentes fuerint inventi: placuit ut omnes, qui in hujusmodi sævitate permanserint, ab hac professione penitus arceantur, *l. 5. C. d. postul.* hoc siquidem pactum bonis moribus adversatur, & si hoc admitteretur, præberetur advocatis calumniose litigandi & veritatem propter spem lucri oppugnandi occasio. Sub spe tamen patrocinii præstandi non improbatur certa quantitas legibus definita dari *l. 1. §. 12. d. Extraord. cognit.*

XIX. Uti vero jam tum ex advocati definitione liquet, Advocati sint juris periti est simpliciter necessarium *l. 2. C. d. postul.* cum enim juxta *Fabrum ad §. 3. Inst. d. leg.* praxis sit, scientiam juris applicare negotiis, impossibile est ut quis jus suggerere possit, qui ejus nullam habet notitiam. Hanc peritiam ut quis acquireret, Justinianus in Procem. pand. quinquennium præfixit, quod tempus alii extendunt magis cum jura post Imperatorem mirum in modum creverint, & ad Corpus juris civilis non Jus solum canonicum quibusdam saltem in materiis sed insuper Recessus Imperii & alia accesserint. Sed ut ut certum sit, peritiam juris Rom. non esse hominibus infusam, sed ut ceteros habitus acquiri studio atque labore, tempore tamen certo ob ingeniorum diversitatem & improbum discentium laborem frustra peritia hæc juris determinatur. *arg. l. 1. §. 3. ff. d. postul.* Quæ vero quibusdam in locis exiguntur testimonia vel specimina, ac-

quiritur, quare hæc & similia non desiderantur aliter, quam alias rei, de qua manifesto non constat, probatio. Utrum dicta specimina sint saltem de essentia probationis instar testium in testamento, cujuslibet loci statuto relinquo. Ad hæc disjunctivam orationem unius partis veritate contentam esse, extra controversiam est *arg. §. si plures condit. Inst. d. rer. Inst.* Unde in alternativis sufficit alterum adimpleri *c. 70. d. reg. jur. in 6.* Hinc in aprico est quod juxta constitutionem Elector: quæ exigit ab eo qui advocare intendit testimonium publicum *aut* specimen, omnino ad advocandum sit admittendus, qui publicum duntaxat testimonium, vel publicum solum specimen producere valet, multo magis profecto ille qui utroque est instructus & publicum testimonium habet & præterea publicum edidit specimen

XXI. Hactenus de iis qui in totum sunt Lege inhabiles; nunc sequuntur ii qui certo respectu advocare non possunt. Institutum autem nostrum non admittit ut omnes pro dignitate examinemus, quare instar Corollariorum paucis ostendere arridet, ampliorem discursum publico conflictui reservantes. Sunt vero primo, iudices in illa causa qua judicant, quoniam aliquem inter judicem & patronos oportet esse delectum *l. 6. pr. C. d. post.* quo refero obsimilem rationem arbitros. Deinde potentiores *z. r. C. ne lic. potent. & c.* Tertio Clerici nisi pro certis personis *c. 1. & c. fin. X. d. post.* Huc quoque spectare libertum respectu patronum asserit *Vvesenb. d. post. n. 5. per l. 2. C. d. post.* ubi tamen nihil reperitur. prohibetur etiam Vasallus propter reverentiam *z. Feud. 6* Donatarium quoque excipit *Gail. l. 1. O. 88. n. 6.* quod non obtinet nisi malitiose advocando Donatori damnum grave inferat *per l. fin. C. d. rev. don.*

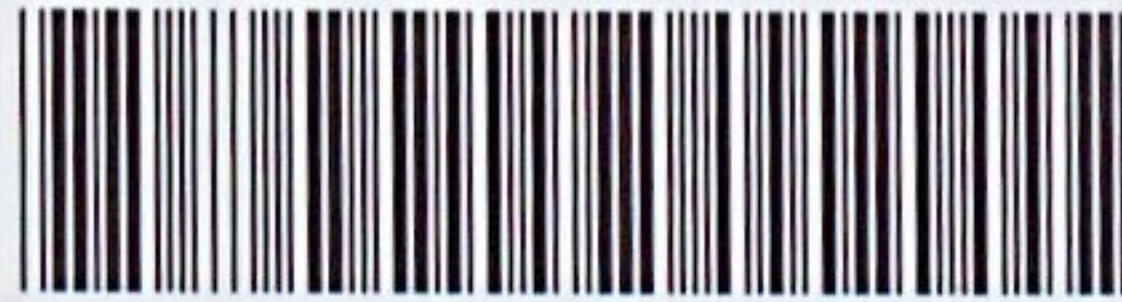
SOLI DEO GLORIA.

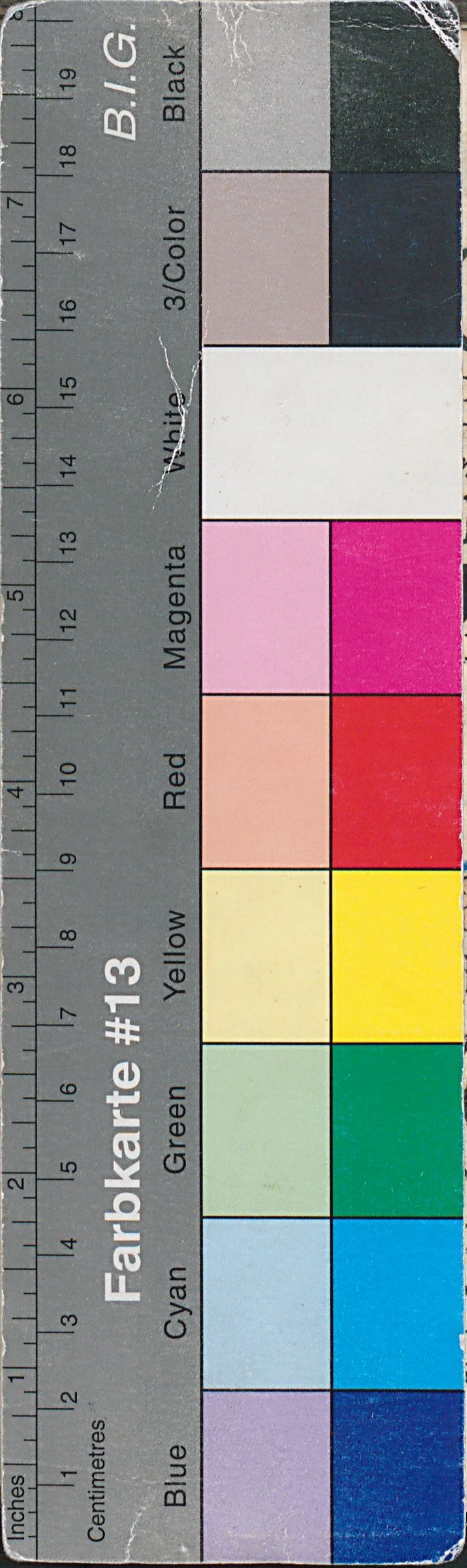
ULB Halle
005 132 452

3

WMA

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

JURIDICA ^{303.} ^{1677, 8} ⁹

CATO.

BILITATE,

M. A.

[Ctorum Ordinis

IDE

E BERN-

Friesen / ^{12/21}

minis Saxo-Jenensis Advo-

quo maxime colendo,

lemia Jenensi

n exhibet

CMARUS *Höge*

Not. Publ. Cæs.

RESP.

M. DC. LXXVII

Jacobi Bauhoferi.

